

Arrest

nr. 269 554 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANDEWIELE
Staatsbaan 175C
8610 HANDZAME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. VANDEWIELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: Naam: U. Voorna(a)m(en): G.O. Nationaliteit: Nigeria [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19terop 09.09.2016 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 17.03.2017. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg W., D.P. [...], haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd op 18.12.2020 de echtscheiding tussen betrokkene en haar voormalige echtgenoot uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Deze echtscheiding werd op 29.01.2021 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 12.08.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 17.08.2021. Op 25.08.2021 legde betrokkene de volgende stukken voor:

- Attest van tewerkstelling AGO JOBS periode 03.05.2021 tot 25.06.2021*
- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 10.03.2021*
- Verklaring van recht op maatschappelijke integratie*
- toekenning leefloon vanaf 15.07.2021*
- Overeenkomst opleiding Zorgkabinet NT2 voor beroepen in de social profit dd. 19.08.2021*
- Administratie en afspraken opleiding met een VDAB opleidingscontract*

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot 4° van de wet van 15.12.1980 betreft: Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Wat betreft de uitzonderingsgrond zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet kan worden vastgesteld dat betrokkene wel minstens drie jaar gehuwd was met de referentiepersoon (nl. van 07.09.2016 tot 18.12.2020)waarvan minstens één jaar in het Rijk (van 09.09.2016 tot 18.12.2020). Echter stelt de wet in artikel 42quater, §4,2e lid dat eveneens voldaan moet zijn aan een cumulatieve voorwaarde. Betrokkene dient bijkomend immers aan te tonen ofwel economisch actief te zijn als werknemer of zelfstandige ofwel over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zoals overeenkomstig art. 40§4, tweede lid van burgers van de Unie wordt verwacht. Uit het administratief dossier en de door betrokkene aangereikte stukken kan worden besloten dat betrokkene niet voldoet aan deze voorwaarde. Ze geniet sedert februari 2020 van het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van leefloon. Hoewel de bedragen die door het OCMW werden toegekend in grootte variëren, wellicht omwille van sporadische tewerkstelling van betrokkene (zoals ook blijkt uit het door betrokkene aangevoerde tewerkstellingsattest), moet vastgesteld worden dat die tewerkstelling niet van die aard is dat zij als werknemer kan worden beschouwd. Daartoe is de tewerkstelling te marginaal. De meest recente gegevens die door betrokken worden aangebracht tonen aan dat zij sedert 15.07.2021 wederom leefloon ontvangt. Daarmee is zij dus beschikker van bestaansmiddelen, echter deze bestaansmiddelen betreffen leefloon. Dit zijn geen bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen om als beschikker van voldoendebestaansmiddelen te kunnen worden beschouwd. Bijgevolg vindt artikel 42quater, §4 geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,

diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Noch uit het administratief dossier, noch uit de door betrokkene aangebrachte stukken blijkt er enig gezondheids- of leeftijdsgebonden probleem te bestaan welk zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is 44 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Haar leeftijd moet haar toelaten om ook elders, bijvoorbeeld in het herkomstland, de draad van het leven terug op te pikken. Zij verblijft sedert 10.08.2016, datum waarop haar een aankomstverklaring werd afgeleverd, in het Rijk. Dit was aanvankelijk in het kader van kort verblijf. De eigenlijke aanvraag gezinshereniging volgde pas nadien. Vandaar dat betrokkene nog geen houder is van het verblijfsrecht gedurende 5 jaar en er dus nog een wettelijke mogelijkheid bestaat om het verblijfsrecht te beëindigen. Onafhankelijk van de wettelijke mogelijkheid achtten we die vijf jaar ook niet onoverkomelijk lang voor deze specifieke mevrouw. Gezien haar leeftijd is vijf jaar een relatief korte periode. Betrokkene heeft het merendeel van haar leven in het buitenland vertoefd, niet enkel haar jeugd maar ook het merendeel van haar volwassen leven. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat de duur van haarverblijf in België niet onredelijk lang is waardoor het nemen van deze beslissing als inhumain zou worden ervaren. De situatie van betrokkene op economisch vlak werd hiervoor reeds geschetst. Ondanks het feit dat ze vijf jaar demogelijkheid heeft gehad om zich te integreren op economisch vlak, moet thans worden vastgesteld dat ze nog steeds beroep moet doen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hoewel betrokkene sporadisch enkele dagen heeft gewerkt, blijkt dat die tewerkstelling niet van die aard was dat ze betrokkene bestendig van de sociale bijstand kon weghouden. Van een mate van economische integratie dewelke een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing, is geenszins sprake. Het feit dat betrokkene een opleidingscontract voorlegt doet aan die vaststelling geen afbreuk. De opleiding Zorgkabinet NT2 is bovendien vooral een taalopleiding. Zij verhoogt weliswaar de kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt, maar betekent niet dat zij binnen afzienbare tijd ook effectief tewerkgesteld zal zijn. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opweegt ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. De gezinssituatie van betrokkene werd hiervoor grotendeels besproken. De echtscheiding met haar echtgenoot werd op 18.12.2020 uitgesproken, waarmee de relatie definitief een einde nam. Betrokkene staat thans als alleenstaande in het Rijksregister geregistreerd. Zij heeft in België geen kinderen en voor zover geweten heeft ze ook geen andere familie in het Rijk. Haar gezinstoestand is dus niet van die aard dat deze een beletsel zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte zijn er dan nog de bindingen die betrokkene heeft met haar land van oorsprong. Betrokkene heeft daarzelf niets over meegedeeld of voorgelegd. Nogmaals, gezien haar leeftijd en het feit dat zij 38 jaar lang wellicht overwegend in eigen land heeft gewoond, maakt het aannemelijk dat zij de taal of talen van haar land van oorsprong nog zeer goed beheerst en nog voldoende vertrouwd is met de gebruiken en de mentaliteit om er terug makkelijk aansluiting te kunnen vinden met de maatschappij, de arbeidsmarkt, oude en nieuwe vrienden, als ook familieleden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet in humaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. “

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende tijdig een syntheseseminarie in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in art. 62 § 2 lid 1 Vw, de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel bij toepassing van art. 42quater §4 1° Vw. iunctio art. 42quater §4 laatste paragraaf.

1. Artikel 42quater §4 1° Vw. bepaalt het volgende:

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid 4° bedoelde geval niet van toepassing: 1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest.

Artikel 42quater §4 laatste Vw. bepaalt het volgende:

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40 §4, 2de lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

2.

Concluante voldoet aan artikel 42quater §4 1° Vw., nl. zij is op 7 september 2016 in België in het huwelijk getreden en woonde sindsdien bij haar thans ex-echtgenoot in België.

Zij voldoet m.a.w. aan de voorwaarden van drie jaar huwelijk waarvan 1 jaar in België.

Concluante voldoet, in tegenstelling tot wat beslist werd, ook aan de voorwaarde van het laatste lid.

Concluante is steeds actief op zoek geweest naar werk, wat afdoende blijkt uit het attest van tewerkstelling afgegeven door AGO JOBS, haar inschrijving in de VDAB en haar overeenkomst tot opleiding Zorgkabinet NT2 voor beroepen in de social profit.

Concluante legde tevens de nodige documenten omtrent de administratie en gemaakte afspraken voor het VDAB-opleidingscontract.

Concluante levert m.a.w. heel wat inspanningen om een tewerkstelling te bekomen en te behouden. Zij heeft meermaals als ongeschoolde werknemer gewerkt, o.a. in de papier- en kartonsector.

Echter, het is geen sinecure om als ongeschoolde buitenlandse arbeider in coronatijden een tewerkstelling te vinden en te behouden.

3.

Daarnaast dient benadrukt dat tijdens het huwelijk concluante niet tewerkgesteld was om reden dat haar ex-echtgenoot zich hiertegen verzette.

Toen haar ex-echtgenoot merkte dat concluante de nodige stappen tot tewerkstelling wilde zetten, leidde dit tot conflicten en uiteindelijk de echtscheiding.

Het kan dan ook concluante niet kwalijk genomen worden dat zij pas de nodige stappen naar tewerkstelling zette n.a.v. haar echtscheiding.

Bij haar zoektocht stootte zij op diverse obstakels zoals afwezigheid van ervaring, diploma, enz.

Zij heeft echter, ondanks de wereldwijde pandemie, de nodige stappen gezet om hulp te zoeken via de VDAB en een opleiding te volgen.

Indien men enkel met de periode na echtscheiding rekening houdt, dan dient er geconcludeerd te worden dat concluante de nodige inspanningen leverde om werk te zoeken en te behouden.

4.

Tenslotte dient opgemerkt dat men zich niet blind mag staren op de effectieve tewerkstelling, maar ook oog dient te hebben voor de concrete situatie van de persoon in kwestie. In deze werd niet de minste rekening gehouden met de situatie van concludante tijdens het huwelijk, met de beweegreden van haar echtscheiding en met de sindsdien genomen stappen om een tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt te vinden.

Concludante heeft steeds de nodige inspanningen geleverd om een tewerkstelling te vinden en te behouden. Dit blijkt afdoende uit o.a. de voorgelegde stukken van de VDAB en het feit dat zij een opleiding aanvatte teneinde een vaste tewerkstelling te bekomen. Concludante toont dan ook aan dat zij wel economisch actief was/is als werknemer.

Besluit: Zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden door geen rekening te houden met de concrete situatie van concludante en zich louter te baseren op cijfers."

3.1.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]"

Verzoekster betwist de toepassing van deze wetsbepaling door de verwerende partij niet.

Artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste

lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 2° tot en met 4° niet toepasselijk zijn. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

De verwerende partij stelt vervolgens vast dat verzoekster zich bevindt in de situatie zoals bedoeld onder het eerste lid, 1°, maar dat deze uitzonderingsgrond niet op haar kan worden toegepast omdat zij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarde voorzien in het tweede lid van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij schrijft hierover het volgende in de bestreden beslissing:

“[...] Echter stelt de wet in artikel 42quater, §4, 2e lid dat eveneens voldaan moet zijn aan een cumulatieve voorwaarde. Betrokkene dient bijkomend immers aan te tonen ofwel economisch actief te zijn als werknemer of zelfstandige ofwel over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zoals overeenkomstig art. 40§4, tweede lid van burgers van de Unie wordt verwacht.

Uit het administratief dossier en de door betrokkene aangereikte stukken kan worden besloten dat betrokkene niet voldoet aan deze voorwaarde. Ze geniet sedert februari 2020 van het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van leefloon. Hoewel de bedragen die door het OCMW werden toegekend in grootte variëren, wellicht omwille van sporadische tewerkstelling van betrokkene (zoals ook blijkt uit het door betrokkene aangevoerde tewerkstellingsattest), moet vastgesteld worden dat die tewerkstelling niet van die aard is dat zij als werknemer kan worden beschouwd. Daartoe is de tewerkstelling te marginaal. De meest recente gegevens die door betrokken worden aangebracht tonen aan dat zij sedert 15.07.2021 wederom leefloon ontvangt. Daarmee is zij dus beschikker van bestaansmiddelen, echter deze bestaansmiddelen betreffen leefloon. Dit zijn geen bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg vindt artikel 42quater, §4 geen toepassing.”

Verzoekster betoogt dat zij wel economisch actief is/was als werknemer. Zij stelt dat zij steeds actief op zoek is geweest naar werk en sinds haar echtscheiding heel wat inspanningen geleverd om een tewerkstelling te bekomen en te behouden, wat afdoende zou blijken uit de door haar voorgelegde attesten, het feit dat ze een opleiding volgt en hulp krijgt van de VDAB teneinde een vaste tewerkstelling te bekomen en het feit dat ze meermaals heeft gewerkt als ongeschoolde werknemer. Voorts wijst ze op de moeilijkheden om als ongeschoolde buitenlandse arbeider zonder ervaring in coronatijd een tewerkstelling te bekomen en te behouden. De verwerende partij zou zich te veel focussen op een effectieve tewerkstelling en geen rekening houden met de stappen die zij heeft gezet om een tewerkstelling te vinden, aldus verzoekster.

De Raad wijst erop dat volgens artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet verzoekster moet aantonen dat zij werknemer of zelfstandige is in België, of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder meer. De verwerende partij stelt ter zake vast dat verzoekster een leefloon ontvangt, en dat zij om die reden niet kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster laat deze vaststelling ongemoeid.

Verder is de verwerende partij van oordeel dat haar sporadische tewerkstelling niet van die aard is dat verzoekster als werknemer kan worden beschouwd. Verzoekster betwist niet dat haar tewerkstelling slechts sporadisch is, maar stelt dat het bestuur zich niet blind mag staren of een effectieve tewerkstelling doch ook rekening moet houden met het feit dat zij tijdens haar huwelijk niet mocht werken van haar echtgenoot, dat dit heeft geleid tot haar echtscheiding en dat zij steeds de nodige inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden. Gelet echter op de duidelijke bewoordingen van artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat deze argumentatie geen soelaas brengt in het licht van de uitzonderingsgronden van deze bepaling en de daarbij horende voorwaarden. Verzoeksters socio-economische situatie wordt overigens verder onderzocht in de bestreden beslissing onder het kopje *“Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft”*, zoals dat is voorgeschreven door artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de beoordeling van deze motivering komt aan bod in het tweede middel.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, bij het onderzoek naar de toepasbaarheid van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld of niet afdoende heeft gemotiveerd.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in art. 62 § 2 lid 1 Vw. de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel bij toepassing van art. 42quater §1 lid 3 Vw.

Artikel 42quater § 1 lid 3Vw. bepaalt dat:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of de gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, dienst leeftijd, gezondheidsstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

1.

Het wordt vooreerst concludante kwalijk genomen dat zij tijdens het huwelijk geen tewerkstelling had.

Haar ex-echtgenoot was geen voorstander van enige tewerkstelling in hoofde van concludante. Initiatieven vanwege concludante werden door haar ex-echtgenoot afgeblokt.

Concludante kon pas na haar echtscheiding actief werk zoeken en heeft hiertoe onmiddellijk de nodige stappen genomen.

Het feit dat concludante geen werkervaring had en geen diploma heeft maakte dit alles er niet eenvoudiger op. Ook de wereldwijde pandemie heeft de zoektocht bemoeilijkt, reden waarom zij hulp zocht en vond bij de VDAB.

Concludante is daarnaast gepassioneerd schrijfster en heeft ook haar muzikale talenten ontdekt.

Feit dat zij gedurende het huwelijk niet werkte, kan haar derhalve niet kwalijk genomen worden en er dient dan ook in de eerste plaats gekeken te worden naar de periode na de echtscheiding. Indien enkel deze periode in aanmerking wordt genomen, dan kan enkel vastgesteld worden dat zij wel degelijk inspanningen levert om een tewerkstelling te bekomen en te behouden.

2.

De beslissing stelt dat op tal van vlakken er geen elementen in het dossier gevonden kunnen worden waaruit de sociale en culturele integratie blijkt. Hierbij wordt ten onrechte gesteld dat concludante zich zelfs niet zou hebben ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus.

Deze stelling is in strijd met het door concludante ontvangen attest van inburgering waaruit blijkt dat zij reeds op 10 maart 2017 geslaagd was voor het programma Inburgering (stuk 2).

Concludante werd niet gevraagd om de nodige attesten. In elk geval mocht zij aannemen dat de overheid over de nodige stukken hieromtrent zou beschikken. Deze stukken zijn, in tegenstelling tot de

toekenning van leefloon, afkomstig van de Vlaamse/Federale Overheid. Het kan concludante niet kwalijk genomen worden dat zij het OCMW geenszins gelijkstelde met de Vlaamse/Federale Overheid en bijgevolg aannam dat zij m.b.t. haar inkomen ook de nodige stukken van haar leefloon diende voor te leggen.

Tevens legt concludante de nodige stukken voor waaruit blijkt dat zij cursussen Nederlands volgde teneinde de taal onder de knie te krijgen en deel te kunnen nemen aan het sociaal, cultureel en economisch leven (stuk 3).

3.

Ook de stelling m.b.t. het gebrek aan binding in het land dient te worden betwist. De zus van concludante woont in België.

Concludante legt zowel een verklaring van haar zus als haar schoonbroer voor (stuk 4 en 5). Tevens legt zij een verklaring van de schoonvader van haar zus voor (stuk 6).

Uit de voorgelegde verklaringen blijkt afdoende dat concludante wel naaste familie heeft in België en deze ook op regelmatige wijze ziet.

Daarenboven blijkt uit de verklaring van haar zus dat haar moeder reeds geruime tijd overleden is. De banden van concludante met Nigeria zijn dan ook veel beperkter dan de banden dewelke concludante heeft met haar familieleden in België.

Het aantal familieleden in Nigeria is dan ook beperkt terwijl concludante in België een zus met kinderen heeft.

Concludante verwijst hierbij tevens naar de verklaring van haar vriendin (stuk 7).

4.

Concludante is een leek op vlak van administratieve procedures en was onwetend over het feit dat niet enkel de nodige stukken m.b.t. tewerkstelling dienden te worden overgemaakt, doch ook de nodige stukken omtrent sociale en culturele integratie in België en de banden dewelke zij intussen in België opbouwde.

In de nota van opmerkingen wordt louter gesteld dat men naar aanleiding van de brief van 12.08.2021 concludante de kans gaf om bewijzen voor te leggen "in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier".

Het mag duidelijk zijn dat uit de door concludante aanvankelijk voorgelegde stukken, afdoende blijkt dat men louter oog had voor het al dan niet tewerkgesteld zijn en men zulks ook kenbaar maakte aan concludante.

Het is op dit punt afdoende duidelijk dat er op dit vlak geen vragen werden gesteld aan concludante toe en haar in de waan werd gelaten dat enkel de nodige informatie op vlak van haar deelname aan het economische leven diende verschaft te worden.

Besluit: Zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden door geen rekening te houden met de door concludante gevolgde inburgeringscursus en taalcursussen alsook door geen rekening te houden met de aanwezigheid van naaste familie in België.

Dat er, gelet op het voorgaande, dan ook ten onrechte een einde werd gesteld aan het verblijf van concludante een einde te stellen.

3.2.2. Verzoekster voert een schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoekster werd bij brief van 12 augustus 2021, die haar werd betekend op 17 augustus 2021, door de verwerende partij uitgenodigd om onder meer alle elementen betreffende deze bepaling voor te leggen. In deze brief staat het volgende te lezen:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met en inmiddels uit de echt gescheiden bent van de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §6 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de 15 dagen na kennisname van deze brief (datum kennisname + 15 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (In eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden),

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

[...]

-als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

4. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart”

Op grond van de informatie die haar werd bezorgd door verzoekster, motiveert de verwerende partij als volgt:

“De situatie van betrokkene op economisch vlak werd hiervoor reeds geschetst. Ondanks het feit dat ze vijf jaar de mogelijkheid heeft gehad om zich te integreren op economisch vlak, moet thans worden vastgesteld dat ze nog steeds beroep moet doen op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Hoewel betrokkene sporadisch enkele dagen heeft gewerkt, blijkt dat die tewerkstelling niet van die aard was dat ze betrokkene bestendig van de sociale bijstand kon weghouden. Van een mate van economische integratie dewelke een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing, is geenszins sprake. Het feit dat betrokkene een opleidingscontract voorlegt doet aan die vaststelling geen afbreuk. De opleiding Zorgkabinet NT2 is bovendien vooral een taalopleiding. Zij verhoogt weliswaar de kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt, maar betekent niet dat zij binnen afzienbare tijd ook effectief tewerkgesteld zal zijn.”

Waar verzoekster verwijst naar haar gebrek aan tewerkstelling gedurende haar huwelijk omwille van het standpunt van haar toenmalige echtgenoot en het feit dat dit haar niet kan worden verweten, stelt de Raad in eerste instantie vast dat verzoekster deze elementen niet heeft meegedeeld aan de verwerende partij naar aanleiding van het schrijven van 12 augustus 2021. De verwerende partij was hiervan niet op de hoogte en kon hiermee dus geen rekening mee houden. In de mate dat verzoekster wijst op de

inspanningen die ze na haar echtscheiding heeft geleverd om werk te vinden, de moeilijkheden die ze hierbij ondervond en de hulp van de VDAB die ze kreeg, toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een dermate economische integratie dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het uitvaardigen van de bestreden beslissing, nu is vastgesteld dat verzoekster slechts sporadisch heeft gewerkt en die tewerkstelling niet van aard was dat ze haar kon weghouden van de sociale bijstand.

Wat betreft de sociale en culturele integratie motiveert de verwerende partij als volgt:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opweegt [sic] ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zij zich niet zou hebben ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus en legt ter staving hiervan een attest van inburgering voor bij haar verzoekschrift waaruit blijkt dat zij reeds op 10 maart 2017 geslaagd was voor het programma Inburgering.

Daarmee ontkracht zij evenwel niet dat deze stukken zich niet in het dossier bevinden. De Raad stelt samen met de verwerende partij inderdaad vast dat verzoekster het attest waarnaar zij verwijst niet heeft bezorgd aan de verwerende partij. Deze laatste was bijgevolg niet op de hoogte van het bestaan van dit attest en verzoeksters deelname aan de inburgeringscursus. In de mate dat verzoekster lijkt te stellen dat zij erop mocht vertrouwen dat de verwerende partij zou beschikken over de nodige bewijzen omdat ze worden afgeleverd door de overheid, kan worden volstaan met de vaststelling dat de inburgeringscursus door de Vlaamse overheid wordt georganiseerd. Verzoekster kon er dus niet zonder meer van uitgaan dat de verwerende partij, als federale overheid, kennis zou hebben van haar deelname aan deze cursus.

Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij. Immers, de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verder herinnert de Raad eraan dat verzoekster dit attest niet voor het eerst kan invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Deze vaststelling geldt eveneens waar verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift certificaten neerlegt inzake een opleiding Nederlands, uitgaande van de Vlaamse gemeenschap.

Wat betreft de gezinssituatie en de bindingen met het land van herkomst motiveert de verwerende partij als volgt:

“De gezinssituatie van betrokkene werd hiervoor grotendeels besproken. De echtscheiding met haar echtgenoot werd op 18.12.2020 uitgesproken, waarmee de relatie definitief een einde nam. Betrokkene staat thans als alleenstaande in het Rijksregister geregistreerd. Zij heeft in België geen kinderen en voor zover geweten heeft ze ook geen andere familie in het Rijk. Haar gezinstoestand is dus niet van die aard dat deze een beletsel zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Ten slotte zijn er dan nog de bindingen die betrokkene heeft met haar land van oorsprong. Betrokkene heeft daar zelf niets over meegedeeld of voorgelegd. Nogmaals, gezien haar leeftijd en het feit dat zij 38 jaar lang wellicht overwegend in eigen land heeft gewoond, maakt het aannemelijk dat zij de taal of talen van haar land van oorsprong nog zeer goed beheerst en nog voldoende vertrouwd is met de gebruiken en de mentaliteit om er terug makkelijk aansluiting te kunnen vinden met de maatschappij, de arbeidsmarkt, oude en nieuwe vrienden, alsook familieleden. “

Verzoekster betwist de vaststelling dat zij geen binding heeft met België. Ze verwijst naar het feit dat haar moeder overleden is en haar zus met haar gezin in België woont. Haar banden met Nigeria zijn dus veel beperkter door het beperkt aantal familieleden aldaar, dan de banden die ze heeft met haar familieleden in België. Verzoekster verwijst voor haar betoog naar vier verklaringen die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

De Raad stelt ook hier vast dat, zoals de verwerende partij ook motiveert, verzoekster geen stukken heeft neergelegd over haar gezinssituatie of over haar bindingen met haar land van oorsprong. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Voor het overige verwijst de Raad naar zijn voorgaande conclusie over het invoeren van nieuwe elementen, die ook hier geldt.

Verzoekster betoogt tot slot dat zij door haar beperkte kennis van administratieve procedures niet wist dat niet enkel de nodige stukken met betrekking tot tewerkstelling dienden te worden overgemaakt, doch ook de nodige stukken omtrent sociale en culturele integratie in België en de banden dewelke zij intussen in België opbouwde. Zij meent dat de verwerende partij dit afdoende kon afleiden uit de voorgelegde stukken, die enkel betrekking hadden op de tewerkstelling. Verzoekster verwijt de verwerende partij dan ook geen bijkomende attesten te hebben gevraagd en dat zij in de waan werd gelaten dat ze enkel informatie over haar economische integratie diende te verschaffen.

Uit dit hiervoor geciteerde schrijven van 12 augustus 2021 blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet alleen om informatie over verzoeksters economische integratie heeft gevraagd, maar ook onder andere naar de humanitaire elementen waarmee overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. Verzoekster werd dus duidelijk geïnstrueerd door de verwerende partij en hoorde te weten dat ze niet enkel informatie over haar tewerkstelling moest verschaffen. De kritiek dat ze in de waan werd gelaten dat ze enkel informatie over haar economische integratie moest verschaffen, is bijgevolg niet gegrond. Bovendien wijst de Raad erop dat de bewijslast op verzoekster rust om alle elementen aan te voeren die volgens haar een verderzetting van haar verblijfsrecht rechtvaardigen. Daartoe werd bovenstaande brief aan verzoekster betekend. De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de door verzoekster aangehaalde elementen onderzoeken, maar kan niet worden verweten om geen aanvullende informatie te hebben gevraagd.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld over de toepassing van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS